

Woensdag 29 juli – Transmongolië-express.

Omdat we slechts met drie personen een coupé delen, hebben we genoeg ruimte om een gedeelte van onze bagage op het overgebleven bed te leggen. Mijn waardevolle spullen bewaar ik in de opbergruimte onder mijn bed. Dit is de veiligste plaats, want als iemand nu iets uit deze kist wil pakken, dan moeten ze mij eerst optillen om in de kist te kunnen.

's Nachts krijg ik de slaap maar moeilijk te pakken. De trein stopt twee maal en staat dan ongeveer 20 minuten stil. Op de achtergrond roept een vrouwelijke Russische spoorwegbeambte via een omroepinstallatie steeds met een zeer monotone stem informatie om. De wagon bevat aan beide uiteinden een toilet met een simpele wasbak. Het is provisorisch, maar met een beetje goede wil kun je je toch wassen. Om ervoor te zorgen dat de kraan niet onnodig blijft lopen, is een ingenieus systeem bedacht, waarbij je een zware pin omhoog moet duwen om water te krijgen. Zodra je deze pin loslaat stopt de kraan met lopen. Het is dus onmogelijk om tegelijkertijd je

beide handen te wassen. Aan de kant waar de Chinese treinbediendes slapen kun je met een door hen aangebracht ijzerdraadje de pin vastzetten, zodat de kraan blijft lopen en je je handen vrij hebt. Waarom de meeste passagiers toch het andere toilet gebruiken is me een raadsel. Het toilet blijft de hele dag verrassend schoon, ondanks het intensieve gebruik. Omdat bij het doorspoelen van het toilet alle rotzooi op de rails terecht komt, worden de toiletten tijdens de stops afgesloten.

Bijna iedere keer als ik langs het hokje van de Chinese treinbediendes kom, zitten de twee Chinezen te eten of zijn ze het eten aan het

klaarmaken. Ondanks de sobere ingrediënten ruikt hetgeen ze maken altijd heerlijk.

Het reizen per trein is erg rustgevend, dit komt waarschijnlijk vooral doordat ik maar weinig tijd doorbreng met de mensen van onze groep. Nu kan ik rustig een boek lezen of een cryptogram oplossen zonder voortdurend het geklets van anderen op de achtergrond te horen. Van het Duits dat Rainer en Monica spreken, kan ik me goed afsluiten. Omdat zij nauwelijks eten bij zich hebben, maar wel veel bronwater (10 literflessen) deel ik mijn voedselvoorraad met hen. Beiden zijn zeer bescheiden, want slechts een enkele keer nemen ze iets aan. Als ik

's middags echter een kop cappuccino maak, wordt Rainer wakker van de geur. Mijn aanbod om ook een kop koffie te drinken neemt hij dankbaar aan en even later vertelt hij dat hij de laatste maand nauwelijks nog een fatsoenlijke kop koffie heeft gedronken.

Omdat de restauratiewagen voor 's avonds al is volgeboekt, moet ik voor het avondeten een beroep doen op mijn voedselvoorraad. Voordat ik ga slapen zet ik mijn horloge een uur vooruit. Volgens de officiële tijdzones is het eigenlijk twee uur later dan in Moskou, maar ik kies er voor om deze twee uur te verdelen over vandaag en morgen.

